

ונפללו בחובל וmbער, והיינו נוטל קווצו וחובל בעצמו דמקלקל גמור וא"צ לכלום הינו מלאכה שא"צ לגופה ופטור עליה, ומ"ה עבי ר"ש חובל וצריך לכלבו מבער וצריך לאפרו כדי שתהאל המלאכה צריכה לגופה לאו משום דברי שום תיקון, וה"ק ליה רבוי יוחנן חובל וmbער אינה משנה שיתחייב בדרך מקלקל מפני שהיא מלאכה שאין צריך לגופה ופטור עליה, ואם תמצוי לומר משנה חובל בצריך לכלבו וmbער בצריך לאפרו²⁰. **הא**ת וחרי אף על פי כן מלאכה שא"צ לגופה היא דומיי דוחOPER גומא וא"צ אלא לעפרה²¹. לא תטעה בזה שהחבלה בכאן היא הדם עצמו שהוא צריך לו וכבר דמיותי זה לגוזו ונוטל שעירו וצפינו בין לתקן גופו וליפיות עצמו ובין לצורך השער והגינה כולן מלאכה הצריכה לגופה היא, מפני שהכל בדבר א' והנטילה היא עצמה המלאכה ב), משא"ב בחופר גומה שהבניין בקרקע הוא והוא הנקרא בעיצים אלא שאים צריך לו המלאכה גופה מ"מ ויש בה תיקון שאינה מגופה של מלאכה שהיא קיומ המצואה, ולר"ש אין אותו תיקון כלום הלך לר"ש כל מלאכה שא"צ לגופה לא מהמת קלקל ולא מחמת תיקון פטור עליה

החותם הגראיין : א) דלא ממש"כ התוס' דצ"ז עיב ד"ה אבל ומש"כ חמ"א ס"י ט"ג בשש הרבי"ש בדמישן נמי היו גוזים ערמות תהשים אע"פ שלא היו צרכיהם גוף המצה. ב) משמען דלא מטענו של הריב"ש וא"כ במאחzahl מזומר וא"צ לעצם אלא לתקן האילן דלא חורי גוזה, ולר' התוס' עיב ד"ה וצריך ניחא אך בזה גופי צריך ביאור מ"ש קוצר מגוז וצ"ע.

צפוני, וכן בחבערה כיוון דברי לבשל פתילה מה שמדובר האש היינו צריך לגופה. מיהו סבר רבנו דע"פ דהוי צל"ג מ"מ הוא בגדר מקלקל והרי הנימול נשאר חבול וחולת וכן בבת כהן אין תיקון בגופה ורק קלקל, אלא דואיכא בהא תיקון תוך לגופה לאנשים האחחים בקיום והמצואה. וזה תולוי בפלוגתא, לר' יהו הוה כיוון ולא בעי צווק בגופה ממש לדיניה חשיב גם קיום המצואה עע"פ שלא ונתקן בוגר תמיון ובכת בת כהן עצמה מ"מ חשיב גם קיומ המצואה כמתיקן, משא"ב ל"יש אין אותו המתיקן כיוון שאין בגוף התיקון כלום ומכאן יליף דמקלקל חמי, ובמגואר דפלוגתא דמקלקל תילא בפלוגתא דמשאנזילג וכרש"י והר"ה. מיהו בbijair פלוגתא דר' אבחו ורויית ס"ל ופליגי אליבא דר"ש ובחוספות, אלא דרבנו פlige ביסוד הביאור על המוספות. לדידיהו הוא כדי של לא יא מקלקל למזרני ובעי מתקן הוא הי צל"ג, וכן רבנו צריך לאפרו לר"ש לא הי מתקן הוא הי צל"ג, וכן רבנו צריך לאפרו לר"ש לא השתה שנוטלן הי מתקן בגופה ובשפמו הוי מלאכה שצל"ג שאע"פ שעושה מעשה סילוק בczprnites מתיקן הוא במעשה בגופה, ואני דומה למוציא המת ומכמה שאינו אלא מניעת היוק ודרכ סילוק ואני בהם שם דבוי ר"ש במקלקל צל"ג הינו לר"ח או שהודו לבסוף לר"ח עיי בסמן. ועי' ריטב"א בשם רבנו. **הא** לעיל עג ב בחופר גומה הוא מקלקל אפלו לר"ג. **הו** לעיל תוס' ד"ה בחובל ובעל המאו. **הו** לעיל תוס' ד"ה בחובל ובעל המאו.

מהבערה בכת כהן ומיליה דאייא החם קצת תיקון לצורך מצוה לא לילפין אלא בעין זה שאינו מקלקל גמור ויש תיקון קצת בגין שצריך לאפרו ולכלבו, אבל במקלקל גמור גם ר"ש אינו מתייבב. ולדעת Tos' אין זה תלייה בפלוגתא דמלאכה שאצ"ל א' ועי' ב' קבלת הי בידים שבמקלקל נתלה ר' יהודה ור"ש. **הו** לעיל צד, ב, ועי' רבנו שם. **הו** עי' רז"ה שכח דalgo הוא משאנזילג עי"ש, ועי' לעיל במאור ורבנו שם. **הו** לעיל עה, ב. **הו** לעיל לא, ב. **הו** נבר דעת רבנו בקדורה, והוא בדרכ הרוזה [לאו שחולק עם הרוזה בגדר מלאכה שאצ"ל ג' ובעינן תיקון במיליה ואcum"ל]. וסביר רבנו כייסוד דשי' ופלוגתא דמקלקל תיליא במלוקת דאייא צל"ג. וסביר חולק על התוספות בבי' יסודות, חדא בעיקר דין משאנזילג [עי' Tos' לעיל צה, א], וועת רבנו שאע"פ שעושה מלאכה שברצונו אין רוצה בזה מ"מ כיוון שעכשו צריך לך ועי' מעשי מתיקן הוא הי צל"ג, וכן בונטל צפוני ושפמו שמרצונו אין צריך הצפונים ומשעה סילוק הוא מ"מ השתה שנוטלן הי מתקן בגופה ובשפמו הוי מלאכה שצל"ג שאע"פ שעושה מעשה סילוק בczprnites מתיקן הוא במעשה בגופה, ואני דומה למוציא המת ומכמה שאינו אלא מניעת היוק ודרכ סילוק ואני בהם שם דבוי ר"ש במקלקל צל"ג הינו לר"ח או שהודו לבסוף לר"ח עיי בסמן. ועי' ריטב"א בשם רבנו. העצם המלאכה בסילוק העולה מ"מ כיוון שצריך האומם לקיים המצואה שהיא אומם וזה מהול הי בונטל

ה'ג'ב'ג' גראן - ג'ג'ג' ג'ג'ג' ג'ג'ג'

וכוונתך, א"ב נוטל את הקוץ וחבל דהא גלי רחמנא דלא בעי' בהא מלאכת מחשבת. וה"ג אמר' כה"ג במס' בריתות²⁸ הנה לחרורה הנואיל ומקלקל חיב' מתחעסק נמי חיב', כלומר דלא קפדי' בחבורה במלאכת מחשבת, ומתחעסק משום מלאכת מחשבת הוא פטור. ור' יוחנן סבר מילה והבערת דבת כהן תרויהו מלאכת הצריכה לגופה בגנאה שהרי דעתו שיהא גופו נימול וудתו להשתמש באש הזה שהדליק, ומלאכת מחשבת קירין בהו ואין דעתו להזיק, ואין לך בתהן אלא חידשו בלבד תיקון לא בעי' בהו כלל, אבל מלאכה חובלין ומבעירין להזיק כגן היליך שאר חובלין ומבעירין לגופה בעי'²⁹, שהדרlik גדים בשבת שאין לו בגופו של מלאכה שום תשמש פטור. והא דאמרי' בפ' כל כתבי ובפ' אלו הן החנקין³⁰ דמלאכה הצריכה לגופה בעי' כדכתח' לעיל, כולהו איליא דר' יוחנן אתיא דר' אבاهו לא בעי' מלאכה הצריכה לגופה. ועוד נראה לי דר' אבاهו נמי ר' שמעון מלאכה הצריכה לגופה בעי' דומיא דמילה, ומ"ה פטרי' נוטל את הקוץ³¹ מפני שהוא מתבזין לקוץ ולא לחבורה אבל סבר ר' א"ד דוחובל בחבירו מאחר שהוא מתכוון לאוונו הקלול ולא לדבר אחר ג'). ונמצינו למדים שקלול בחובל חיב' דמלאכה הצריכה לגופה מיקרי, שהרי הוא צריך לקלול והתורה עשתה מקלקל כמתיקן בחבורה, ובמלת עצמה לא חייבה אותו התורה אלא מפני הקלול, והרי החופר גם אידי' שיכשלו בה ב"א ודאי צריך לגופה מיקרי אלא שהוא קלול ופטור, הלכך בחובל שמקלקל בו חייב ז') כאשר צריך לדם, אותה שאמרו בריש כתובות³² אי דם חברוי מחבר דחיב' לדם הוא צריך, א"ג שום מהו. והיינו מקלקל גמור בלא שום תיקון שום הנאה פטור.

לחלק דאי היה תיקון לדין הויה תיקון גם לגוף הנימול, ובduration רבנו אף' דיש לחלק והפטור ומהשבת במלאכה שאצלי' הגו הוא שום דאין המלאכה מתיחסת אל העושה, ובחרון מחשבת במקלקל היינו דמי ריעוטה בעצם המלאכה, ומשוויה יש מקום להALK דבמליה מועל מה שציריך שישאר מהול לקיים מצות שהוא אין לו צוריך לשישאר מהול אלא כדי לקיים מצות בוראו וכיוון שהוא אומר שאותו תיקון שאינו מגופה של מלאכה ונמצאות מילה מלאכה שאצל' ג' לגמרי ואני רואה פשרה בין הפ' הללו כלל. ועיקר בונמו דקשה

חו"ז, ועי' בעל המאור. 23 עמ. א. 24 עת. ב.

25 ת. א. 26 בתום נאי ד"ה חוץ. 27 י. ב.

28 י. ב. 29 הרין' בימיוס לרטיב"א תמה על ובנו:

ואני תמה לפני שהוא ול' ארכבה לפריוש דיליה אמר' ריכשי וכשם שהוא אומר דמייה מלאכה הצריכה לופה מקרי מפני שהוא צריך שישאר מהול ובודאי שהוא אין לו צוריך לשישאר מהול אלא כדי לקיים מצות בוראו וכיוון שהוא אומר שאותו תיקון שאינו מגופה של מלאכה ונמצאות מילה מלאכה שאצל' ג' לגמרי ואני רואה פשרה בין הפ' הללו כלל. ועיקר בונמו דקשה

הייז למלנוד בין לנו הייל נחמווד, כל שטאכנד ממלהון צו. וכזאתה מסקין כגון יין וסמן יליכו מילאוס מלען מהדרה נכלולוי מלכללי. וכן הקכליימו הרטבנ'ה⁸⁵ והלינטמן מן הפלחלווניס⁸⁶ לדעת ר'ת צואה. וככל קلامה סרמץין ז'ן למכלול וז' נמלזוטין זממקמת למילזוטים⁸⁷ ודימה דצורי געל שערוך ז'ן ומתר כל לרויומי. כי קאכיהם דצפפלי נולצ' הגוזל⁸⁸ דהיהם לייס סוטענעל הפלריימ, דכל פצצווע הווע טהוינה להיא בל כלוטס, טהלי מעווע ענבי הגדם הליינו מקון בגוף טהדקם, וטהמקור טוח מפני המקון ציט צו נולצ'ר סטמואו, וכל טהוינו נליך לו נמלזומו כגון דהיהם לייס טהמלהמי להן כלון מקון כלג, טהלי מהן טהדק עומד ומירוחדי כי טהס נאכרים צו זו נענין מהל, וטה'כ צו עטקה טום מלחהה. וטהלי הטעמגע ענבי הגדם חמג ציט לו סוטענעל הפלריימ, לממענט להומו נפקם איגל טמענו צו טוס טמקוב, וטה'ע'פ טההפטער טהיטלך לו ושיוי לו ממקון ליון דהיהם לייס טהמלהמי לנו קו פטיק לרייטה נטמון, מהל נלט'יאו לאס טקוו טהס יטערן לו הלי מתקן כל'ו וטה'ע'ס טלט'ג ליון נטמון דהה'ה לייס טהמלהמי טמסוכ'.

וההיא דעומת כל נרו⁸⁹ ג"כ כמו הרכז'ן ו"ל טהינה רמי' כל כסוס. לשיטו חמי' חולה מקמי' דגמר מרכז'ן למלוח רמי' שמעון צפפיק רישיה. ומכו'ה' לקשין עלי' מס'יו דמילא' גלעם לדלטמל מקמיה סכי' כדרמפורך צפפיק רמי' חלי'וד דמילא'⁹⁰. וצמר סכי' ממוקין לשוטה ולודף מדראן הו' וס'תו' חי'נו שעט'ה נכס' כן מותך, טהון נגוע כהן' מ כסוס' ממוקן טאי' חי'נו נלה'ה כמקומו עכ'ל.

ועוד יותר יט לומר בסיסי גרא"ם דעתאות רמי יהודה קמני
לה, ולדיליה ניכם הפליטים אין פגיק ליטא ניגן
פסיק ליטא, ולכןו דו בכר שלין ממכוון חסוכ. חלון דק"ל
להצטי דללי יהודה כל דבר שלין ממכוון מומך דהוריינט
ווחסוך לדבנן, וממקצתם צרי לדין צפנות נמקדת. ולכדי מוקי
לה להסיח דעתאות צפויין ממכוון. ומתק"ה מנקטין לי
מתקה דמילה צניעת דמלר מצפי נון נורכה חלון לרבי
יהודה, חלמה דבר שלין ממכוון לר' יהודה חסוכ דהוריינט.
דלאכוי חטנין קלה דבתר¹? וטניא דה"ת צנעל טהורת כלה
טוכנו, דנטהר מהרין כוון דהויא לא לער' דבר שלין ממכוון
חסוכו דהוריינט חכ' הכל נזוף לדבנן והו כיוון טהורו ממכוון
דבנטה מלהלכת ממחמתה מקריה מולה וליין צפנות נמקדת. ויש
גרמולות אס מווילומות האפי' ה'ז².

שכבות פ"י הין). 82 בספר היישר לר' חי רלג, ור' בתוס' שכת קיא, א"ה האי, ביצה לא, א"ד "ה זמין", וכותבות ג, א ד"ה האי. ובוח' הרמב"ן שכבת קיא, א"ד "ה האי מוסכרייה". 83 שבח קלט, ב (פ"כ מ"ב). 84 שם קמה, א. 85 בח"י לכותבות ג, א"ד "ה האי (ירושלים חשל"/א). 86 ראה לעיל ציקן 81. ועי' מ"מ הל' שבת פ"ט הל' יא. 87 ו, א"ד "ה בפרק ו/or ה' ואות. ור' גם בח"י לשבת קיא. 88 וראה בתוס' שכת יומא שם וכוטבה שם שדחו באופנים אחרים ראייה זו. 89 יומא לד, כ. 90 שבת קלגן, א. 91 ויקרא יב, ג. 92 ר' רשי ותוס' יומא שם. [ועי' מהרש"א ומהר"ס שבת לא, ב — ذכר אלהים]

ומה טנגו נס dock כרומ וול מסנו לנטיטה, נו מפי
קניט געל טערן ויל נגנו כן, היל מפי קניט ר'ת
וז'ל⁸² דמלוי מני ספיתה נינגו, ספיתה דנטקון ומיט�
דמיס. ספיתה דנטקון סי' מס' מפרק דסויו מולדת דרכ
לנו ספיתה ענבייס. וזה כיון דלטזוד מיל טפלו זמכוון
מוות דלטו כלום קמ עזיז. לדה מה מרין צפלק חולין⁸³
מקנין מה כיון זמודין ולט מיעזין דלמלה מה לי ספיתה
כלטיטין זכמת דוכמי נכת'ג', וסינו מס' דחויל לאזוז. וכן
צפלק חנית⁸⁴ הקומת נכסים חס לגופן מוותה חס נמיינן
חייב. ומיט� דמיס טיג כען לטום ולקירלה מס' מלבן, אין

74 שבת עה, א. 75 כננות לבעל העדרון. 76 שבת צו, ב. 76 א"ר מג"א ס"י שג ספק'ב, ובשות' עטרת חכמים בהשומות ליר"ד ס"י כו שדרנו בארכונה בר"ר הארץ. ע"י קה"י כתובות ס"ג. 77 שבת קין, א. 78 שם בר"ה דשקליל ליה בברוי. 78 א"ו וכ"ה הרמב"ן שבת קין, א. ובהגאות הגורא"ז מלצר זצ"ל שם שהחותם שבת צד, ב חולקים וצינון להריב"ש. ע"י שווית חכ"צ ס"י פב ודרב"א ח"א ס"י כה ענף ב. 79 שם עג, ב. 80 שבת קין, א ד"ה האי מוסוכרייתא. 81 ר"א"ש שבת פ"י"ב ס"י א, ופי"ד ס"י ט, ר"ן שבת פ"יד ס"י תליה ד"ה ואין (מא, א), וכן דוחאו התוס' שבת קג, א יומא לה, א וכחותות ב, א. וע"י ח"י זהה"ל הל'

בכלת הסוטנים לודג' ט' וגס צ'ומק' יטמות ד' ג' ע' ד' כ' יטמען כל' מ' לאקעט' להו טס ולמ' ייחל' לטו נמייע למליכע ציטוי עכ' ט' ס' מ' קבדה זו לטל' מומוויל כל'ן וככל' דרכ' מ' ט' סטנרטס לטל' הו יונלה גס צ'ו נינה ז' וס' קבב' יומליה ורבג' סטנומי נליי קטפל' ט' ג' ולחן לסלאדיך ז' דאלכה ב' כל' אלנו שטנמאניכות וכו'. ע' ו' ט' כ' ע' צ'ס סלמי' ז' וע' ז' ד' ג' ע' ד' כ' ועט' עזני' ב' ס' קטע ט' ל' הילכה ג' מ' הקונגע ור' קדי זה אה' וכו'. ע' תוכ' ז' ק' ד' ג' מ' ט' צ'ס עוז' דונגע וומצעל' גור' וע' ז' מס' ק' מליכ' ט' חלק' ה' ד' ק' צ'ייל' ועוז' צ'ייל'

לכ"י שטחן', וזה מס' סס דגש סטוקן, כ"ל גונטער פַּאֲגָעֵן גַּלְגָּלֶתָה קוֹלָה ע"ש.
השלכה ח' המכלה לת' סטיק מעט נזטעלן וכו' וכל השטח דב' קדומה מה
וכו'. פ"י כל דהמאר כ"פ' כה'י מון' ופ'יק קלט'ה דיב' מיטס טוּקָן
טלטיל'ע' צונחטן ליקוט וסכל נט', רצינו' ורב' פַּאֲגָעֵן זב' קוויס' ורב' טאָרט'ן מעסְקָן הַרְוָוָה
דרק דק' לין זיך צו טחנִין, וסטוקן' כ' דזוקט'ן קלט'ה חעל' טאל' מלכין סאי
ויעיגל'ל סטוקן' ד' קיד' ע"ז ד' הס' ליט'ן מיטען דלט' ווחקלין' זכאי', קלח' מיט
ענשאָת קהיל'ות דקוט' נולדו' הי' אַלְגָּן קהיל'ות גדרוּת קיט' הי' י'ק' מיטס טוּקָן,
ונען' פ"כ' קבל' 'ה' וגנטיקן נען' סס גונג', קלא' נוּטָן' ובליט'ן קלט'ה הי' ב' מיטס
טומון' וסיג'יט'ן נט' דצעו' ליל' ולל' השטח דב' קדומה' נ'ה' ווע' פ"ט ק' ט'ז.
השלכה ז' מה' השטח דב' קדומה' וויל'ם'ות הס' צה' ווע'ס נקס' נקס' זמ'ל'י
לכ'ינ' פַּאֲגָעֵן זעט'ן' צעניל'ל מיט' שטוקן' מיל'ן געלְמָקָה' י'ק' פַּאֲגָעֵן סְקִיכָה'

זרחני נזכר בהופעה סහרים מוו"ס טומון כי הופיע לי בוגם לס הולכת קהילתי יט מקומות נועם דמיון מחייך מיחסת כלון צויר המלה חכמה כוונה בענין מיתמה וזאת לה מטה לטהלה קפוק וארוך כי יש קדול כוון לעל מה וודרי בטוח דמיי קדושים וכמו שה האנג'ל ק"ר טמ"ד מות ה' ע"ט ח"י לפס"ק ק"י גזעך קדשך קדשו ע"ט קודם לא קדיעין לנלה ממעלי קדושנו ור' הנלה קידולו והונגד מגילו צבגד רוח נ"ט וט"ב ס"ג ק"י"ו"ל שכורוג מלה קדמיה פטה בטוח ואר"כ נדיין לינך זמר דוגמך ולמה חמיי צבגד קדושה מלה ועכ"ה נ"ט ע"ד קי"ב עיטה דלפקה דלפקה נטול מ"ה צדדי טהיר חי"ב קדושתנו גלען רצון

והרב סט"ז צי"ד כי "כ"ל תחיה על בס"ה כ"מ מדליק בכינו פ"י מהמא"ר דמלמד
ולס' צמו מלתקון כפ"י, כדיל"ג סחטיין סר"ל ודקל"י טל הכהנו וע"צ סמעל"
ט"י חומר נגיד ודיל"ג בס"ה, וכיום כ"מ מלון גולדשטיין צונזימער ליטו"ר ס"כ ס"ה
וועננט ער"ה הילטינר זכר' וע"צ, ולס' מושגגען דוד מדליק בכינו פ"ז דהנימיקל לענין
סצנת הונגן ומלהן כ"ה ע"ז ציל"ה קדאניסט בילדרכאָס.
קוט"ט ס"ך כגד להגיט צ"ל ע"ז טס וכ' פודצ' זס ניכרבז ל"ז ניכרין זס וטאַוניכל
בלדצקי בס"ה, ומ"ט הצע"ט טס יי"ט קוט"ט הטעון לדעתה תלמיד"ר קלט דזוקה
ויזווער. לפ"ז טפ"ז צ"ט, וליט"צ קו"ט, סטוק"ט דעתה הילטינר ל"ז דיקוט"ט קג�'
קי', כי ניכל דהטאניעין האַלטער זצ'מו מלתקון ג"ז ה"ל ניכרמווען קד
ריים ובקומען ניכל ניכרמווען האַלטער זצ'מו מלתקון ג"ז ה"ל ניכרמווען קד

פרק 7

16

אנטיליה נפוץ זו ונכatta
הה' עכ'ל': (כח) עלתו
הה' תל': (קונטן קלטן ט'
ט', ופק דז'יכר מפילה
לשליטה נ' עלה לה מנייל

גנרי

יומן הילל

עמו שעת ושר עריצים הצוץ שלא צורך. פטור והיינו��יב שמעון וכדאיתא בש"ט נשבת זו, ובו, ומימה לי אמר פסק בסימן שכ"ח נאות עמוד תקכ' בכל היבוא חטא, וכן קשה על השלחן ערך דביסימן טה"ז [סעיף ח] היבוא דעת הטור והרמב"ג, ובסימן שכ"ח [סעיף לא] סתם דבללי חטא, ודוחק לומר דחולקים על החוטפות. ויוחר גרא להומר דביסימן שכ"ח לא מיררי מלאכה שאין צריך לגורפה, ודינא קמ"ל ונפקא מינה היכא יוצריך להצפרנים עצם, הוא לאו היבאי איפלו בכל פטור אבל אסור, וגס בלאו היבוי יש פוטקס דאפיילו מלאכה גמורה מותר לומר לגוי במקום מצוה, וכמובואר בהר"ן סוף פרק ובי אליעזר דמיילה נשבח זו, א"ד והנמציא ובהගות שלחן עורך אורחות חיים סימן רעו"ז [סעיף ב], אם כן הכא הווי תרתי למלעליות, אלא כיון דאפשר ליטלן بلا כליל מהה נקל בכרי, אבל שלא בכל הדרב פשות דמותר על ידי גוי ולית דין ציריך בווש. ומה שכתב הט"ז דאסור מושום דמסיע על ידי שטחה לה את ידיה וכך לאו הועשה המלאכה, ליתא, דכאן לא שייך מסיע, ודוקא [בהפקה] דאיתר המקיף ואחד הניקף במשמע וכפירוש רשי"ב אלו הן הלוקין [מכות] דף כ' ע"ב ור"ה דאמר לך מן דשם ענן לקרא היבוי לא חקיפו וכו', אבל בשאר אוරחות לא שייך לומר היבוא פרק המציגן דף צ"ג מסיעי, דמסיעין אין בו ממש, והכי איתא להדריא פרק המציגן דף צ"ג ע"ב ובפרק ב' דביצה דף ב' בע"ב וכו', והוא מוסכם מכל הפוטקסים דבעולם מותר איפלו לכתהלה, ואם כן כיון דמשמע מהפוטקסים דעל כל פנים מצוה היא בנטילת האכפרנים כמו שכתבתי, ואם היה לגוי שבתו ובמקרים מצוה שרייא, וכל שכן לדעת הראב"ן נודה סימן שכ"ו וריעמיה שכתבתי בש"ך ס"ק כ"ה והצפוני מעכבר מדייא, פשיטה דהוי במקומות מצוה ומותר לומר לגוי ליטלן بلا כליל, עכ"ד:

מבואר מדבריו דהיכא דאפשר ליטלן על ידי גוי בידים או בשיניהם
וזאי דמותר, ואם אי אפשר אפלו ליטלן על ידי הנכרי על
ידי כלי גמי שRIA, והוה עדיף טפי מעל ידי ניקוד היטב, כיון דלקחת
פסקוקים הצפורה עצמה החוץ ולכולו עלמא מצוה מיהו איכא, ולוזה
הסתכם במגן אברהום [ריש] סיימן ש"מ, והעה בע"ע אם להחדר על
ידי ניקוד, וגם שיי אפשר ליטול יפה בשינויים כמבואר ביז"ד סוף
סימן ש"צ [טuffman]. לכן מוטב לומר לגוי לחתכם ביד, ואם אי אפשר
ביד מותר בכלי דהיא הטור ודעימיה פסקו מלאכה שאין צריך לגופה
פטור, עיין סיימן ר'ע"ח, עכ"ד:

ביבספֶר שׂוֹתָח חַכְמָת צְבֵי סִימָן פָּ"בּ הַשִּׁגְגָע עַל הַשְׁנִינָה בְּזַהֲוָה וְסִבְרָא לִיהְיָה דָאָסָר לְחַתְּקָנָן עַל יִדְיָה נְכָרִית. וּלְעַנְנָ"ד לֹא נְרָאָה כֵּן, וְמָה שְׁכַחְבָּשׁ שֶׁלְעַשְׂתָה סְנָגְרוֹן לְדָבְרֵי הַטְּזָ"ז רְסִבְרָא לִיהְיָה דְמִסְיָע יִשְׁבַּי אֵין מִמֶּשׁ, כִּיּוֹר כְּתָב הַטְּזָ"ז בְּעַצְמוֹ בָּאוֹרָה חַיִם סִימָן שְׁכָ"ח סְקָ"א אֵין סְנָגְרוֹן לְדָבְרֵיו שֶׁלֹּא יִסְתוּר מִכְמָה מִקְומָות בְּתַחְלוֹדָה דְמִבְּאוֹר וְדְמִסְיָע אֵין בָּו מִמֶּשׁ עַיִ"שׁ, וְעַם כֵּל הַאֲחוֹרָנִים סִבְרָא לְהוּ דָלָא כְּבוֹדָה, אֶלָּא דְלֻעָולָם קַיִיל מִסְיָע אֵין בָּו מִמֶּשׁ חֹזֶק בַּיְקָוף וּלְעַנְעָן לְלִקְוָתָה עַלְיוֹ כַּיּוֹן דְבָלָאו הַכִּי אִיכָּא לֹא בַּנְיִקְף, וְעַיְינָן שֶׁ בְּשַׁלְחָן עַדְרָן סּוֹפֶר סְעִיף יִזְרָעֵל הַבָּהָגָה:

ומה שהקשה באחכם אכבי כיוון דמסעיין אין בו ממש בעלים מאן' דליך עלייה, ודה בא בקשר לא כתיכ בהזידא דליך עלייה, ע"כ: עיין בבריטב"א במסכת מכות שם נב', ב ד"ה במסיטען שכחוב בהורייא בשם ד"ה' כדורי הש"ד, וזה לשונו כיון בבלאו מסיעי יש בו לאו, ולא בעינן סיוע אלא כדורי השיה בו מעשה. לקלנות עלייו, דבעמישת כל רדו סגי להא כדאמרין בעלמא עקימה פיו או עקיימת קומה הוי מעשה, מכל עכל', ואך שכתב שם עוד חירץן שאין כל המסיעים שווין, מכל מקומות. נראה מדבריו שתירוץ זה שכחוב בשם הר' מ' הוא עיקר, וכן נראה מתוספות בפרק המציגו שם נבג, א ד"ה אמר רב וכיבוי שאין להקל בזה:

ומה שהשיג שם על הש"ך על פי דעת הר'יב"ש בהשווות ר' טימן שצ"ר דבגנו חביב אף שאין ציריך לצלע רונן זולא כהחות סופות שם, הנה אף המגן אברהם שם הביא דברי ר'יב"ש אלו ואפלו ה'כ' הפסים עם הש"ך. ובאמת אף שקיים הוגאן חכם צבי לדבריו בברבור"ש אלל לרבנות רבנן ברבון ברהמינו בישלי חמוטטום אוין העני

עם בעל, אבל לא אחר כך, דהא אפילו אם היה שם צואה מDAO' ריהא אינו חוות' דרובה ומקפיד בעינן, אלא דגורה ודרבן היא במשמעות המקפיד, אם כן הוה כאן ספיקא דרבנן, וכל שכן לפ' מה שכתבתי בסעיף [קטן] כי "ח' בשם סמ' ג' לאוין קיא לה, ד' ו'ת דרока טיט הנרבך בעינן, אף על פי שלא פסקו להלכה בשלוחן עורך, מכל מקום כאן שכבר שימושה ואפשר שהיא נעהברה אם באית לחומר אליה בטבילה שנית אותה מוציא לנו על הולך, כמו שמצוין בפרק קמא דיגיטין זה, בן בלשון זה ובאות לחומר עליה אותה מוציא לעוז על בניה, כנעלע'ד ברור. ושוב הוגדר לי שగROL אחד השיב בחשובה כמו שכתבתי, עכ'ל. ונתקוין למהור'ם מלוובלין בתשוכה סימן ע"א, ושם התיר אם לנו עם בעלה אפילו לא נזקקה לבעה אווחה לילך, דמכוער הרבר ואינה צריכה לטבילה אחרות אם נמצאו שום לכולך תחתון, עכ'ל, וכן כתוב במשנה למלך פרק ב' דהכלות מקומות לתלכה ידע' בשמו, וסתם כדבריו, משמע דסבירא ליה כוותיה:

אך הש"ץ [ס"ק כה] חשש להחמיר על פי ועת הרואב"ן [נראה סימן
שכנן לסייעו לה דצפורה עצמו חוץ מטעם דכינוי דעתויה
לייטין חיצי השטא, וכן כתוב ה"ח נמדו קצב ר"ה ולפענ"ד], لكن
היא לא אפשרה לה לחזור ולטבול אפיקלו לא מזאה עד למחר יש לה
לחזור ולטבול, וכזה שכם דומה לו שכן נוהגים להורות, אבל היכא
ולא אפשר אין להחמיר כיון שעבריה הלילה, עכ"ד. ולענ"ד גראה
רמשום זה אין לדוחות דברי המורה"מ לובלין והט"ז מהלכה,
הרואב"ן הוא היחיד בזה וכל הפסוקים חולקים עליו וכתבו בהודיא
דצפורה עצמו אינו חוץ, ומה גם שכל עיקרו איינו אלא מדרבן דהא
לייבא אלא במיעוט הגור:

אלא שיש לפקס על מה שכתב הח"ז דין כאן אלא ספיקא דרבנן, דהא הכא איתחזק איסורה ויש להחמיר אפילו בספק דרבנן, וראה אשה זו בחזקה טומאה היא עומדת ומספקא אין יכולין לטהרה, אלא שותה לשיטחה אויל רסבירה ליה וכל ספיקא דרבנן להקל אפילו בדאיתחזק איסורה וכנראה מדבריו בטימן ס"ט ס"ק כ"ד, אבל לפי מה שפסק הש"ך בטימן ק"י זעירי ספק ספיקא ס"ק כ' דהיכא ודאיתחזק איסורה אפילו בספק דרבנן אוילין להחמיר אם כן אין כאן מקום להקל. אלא שהפרוי חדש בטימן הנ"ל נכללי ספק ספיקא ס"ק טון העה דלא כהש"ך וסבירא ליה וכל ספק דרבנן אפילו בדאיתחזק איסורה תולין להקל, ועיין מה שכותבי סעיף כ"ה ובוטף טימן קצ"ט ס"ק מ"ה ולפי זה דיש להחמיר כדעת הש"ך ולא מטעמיה:

עוד כתוב בט"זadam אירע שכחה ליטול הצפנינים בשבת או י"ר שוד לא תאמיר לאימה יהודית שהחלה לה, דכיון שאין מזוה גמורה בנטילת צפנינים דהא אפשר בניקוור תחתם לחור, ומה נבטל בה שבות ראמורה לנכרי שבות הוא, ותו דארע על פי שהנכירות חותכת, מכל מקום אותה ישראלית מסייעת לה על ידי שמטה לה את ידיה וכאלו היה עושה מלאכה זו שאסורה מדרוריתא, וכמו דמצינו בסימן קפ"א [סעיף ד]. ואין לומר דאיין הכי נמי שלא חטב לו בשאייעין בשבת או יומם טוב, זה איינו וזהו גם בחול המועד החיריו על ידי שתנקר הצפנינים וחתבול, כדאיתא במרודכי הלוות נהזה שבעות רמו' השמו) והגהות שעיר דרויא [סימן טו י"ה אמר ר'ית] לפ' סברותם דסבירא فهو ואסטור להתקנס בחול המועד, אבל אנן קייל' באורה חיים סימן תקל"ב [סעיף א] דמותר בחול המועד בלי שם שניין, מכל מקום יש ללמד מהם בשבת או יומם טוב דמהני ניקור, עכ"ד: והש"ך בנקודות הכספי [ס"ק א] השיג על זה, ודאיilo מהכח בכלי היא עצמה לייכא כאן אישור דאוריתא, דהחותפות כתבו בפרק המציגו [שבח] (דף צ"ג ע"א) [צ"ר, ב' ז"ה אבל] דהך מתניתין אמריא כרביה הוויה, אם כן הרמב"ן [שבת קכא, ב' ד"ה רצוץ] ושאר פוסקים פסקו כרבי שמעון דמלאכה שאין צריך לגופה פטור, וכמბואר בהר"ן פרק חמוץינע געלא, ב"ד"ה גולענין... וכן כתוב הרוב המגידי פרק א' מהלכות שבת [HALCHA] שדעת הרשב"א [שבת קכא, ב' ד"ה בריצין] והאתරונים דהלהנה כרבי שמעון, וכן כתבו החותפות בפרק קמא דשבת גג, א' ד"ה הצד], וגם הטור [ואר"ח] כתוב בסימן שט"ז

(מג) פירשיה רובה. וכותב בש"ך [נס"ק כו] ונראה לדידין דנוגדים להזכירה טבילה שניית אם לא חחכה הצפורהן, והוא הדין הכא. או אפשר לחלק וכךין דמן הדין אפילו נשאר צפורהן איינו חזוץן, כל שידוע שלא היה שם צואה החתו וכוראתה בפסקים, אלא דנהגו להחמיר, והיינו כשל הצפורהן נשר, מה שאין כן הכא וווחק, וכל שכן להטעם דהצפורהן גופיה מעכבר. עכ"ל:

ועוין בט"ז וס"ק כב) שכח הטעם דמלקין בין פירש מوطן לモרבה, היינו טעם אדים רבו קיים ומיעוטו נסדק מוצא לדמקום הסדק צר הוא ואין המים יכולים לכו באאותו הסדק, מה שאין כן אם נפוץ רבו נמצא שנחרב מקום הסדק ויכולות מיט לביאו שם והוא ראוי לביית מים, אבל באבר ובשר המודולדים אפליו נפוץ רבו אין דרך להניחו כך שהוא תלי ועומד דבריא לה הרבה, אלא מחזיקו תמיד אל הגוף כפי מה שיכולה להחזיק, על כן לאינו ראוי לביית מים שם, עכ"ל. וככהי גונן כתוב מהרמי ז"ל (לבוש). ולפי זה נראה היכא דנעקר הצפורה עצמה ממוקם (ה)חברה באצבע, אפליו פירש רובה נמי חזץ, דהא נמי כואב הרבה ודרכ להחיזיק חמיד אל הגוף ודמיא לאבר בשר המודולדים דחויצין, וגם לפיה הטעם שכתחוו הפסקים דעתך שפירש רובה אינו חזץ, ודכין שיכולה להטירה בידייה ואינה מסירה אינה מקפדה עליה והרי להיה מוטה שאינו מקפיד ואני חזץ, אבל כשפירש מוטה אכן למלימרDKפדה אלא שאינה יכולת להטירה בידייה, מהאי טעם אבדצפורה עצמו שנעקר מן האצבע אפליו פירש רבו אי אפשר להסיד בירם מחמת הכאב וכייל דקפדה וחוזץ, כן"ל. ועיין בב"י עמו קדר ד"ה ותיכא:

(מג) (ענף ככ) אבר ובשר. אפילו פירש רובן חוץין. וכבר כתבתי בסמן [ס"ק מא] הטעם דשאיגי אבר ובשר מפרון, בשם הטיע. ולשיטות שאר הפטוסקים הטעם דابر ובשר אי אפשר לה להסביר כי אם על ידי אומן וכמו שכחתי לעיל:

(מג) (עמ"פ כב) אם הם רפואיים. כתוב בספר בית הילל [ס"ק ג] כיין דפסק באורה חיים טימן קס'א [טעיף ג] דעתך להסתיר התבעת מעל ידו בשעה נתלית ידיים אפליו הוא רפואי, והעתם כמו שכותבת הבית ייטף שם עמוד קכו ור'יה וכוכב עוזן ראין אנו בקיימות מהו שיעיור רפואיין, או משום שלא ליתר להתריך אף במhoodתך, ואם כן אם בוגניטיליה ידיים מדרבנן החמיין את כן כל שכן בטבילה נודה לריאורייטה, אבל בשימושה כבר אחר הטבילה בטבעת רפואיינה גורניצה טבילה אחרת, וכן שכחובו האחוריים אם שכחה ליטול חצפרנים, עכ"ד. אבל מן המגן אברהם שם נס"ק ח' לא נהא כן, וכן כתוב בספר אליה רבבה בהדייא שם [ס"ק י] ודזוקא לכתה התחמיין אבל בדיעבד אף בטבילה לא החמיין, וכבר כתבתי מוה לעיל בסעיף א' [נס"ק ח]:

מד) ואם הם מהודרים. אין להקשוח הא מיעוט שניות מכך
הוא, פירש הרואה"ד לפיה שמקפדה להסירו בשעה לשעה
והרי כחותי צמר דסעיף ב'. ט"ז ס"ק ג'ג:

כתב בספר גן המלך סימן קכ"ג ודבר פשות שאין להחמיר כן – אלא
במי שיש לו מלאכה גרוועה שאם ישאר הטעבה בידו יטנוו
מעסיק אותה מלאכה, אבל מי שמלאכתו נקייה ואינו מקפיד להסתיר
בשעת מלאכה, או מי שאין לו מלאכה, שאין לחוש להסתירים אף על
גב דמהודקי טובא, משום והו חיציצה במוטו שאינו מקפיד דלא
מחזרניין בה כלל. והנה בעיקר דין חיציצה דיניןין ליה לכל אחד לפי
מה שהוא, כגון – מוכרי-רבב-וחכבע – אף על פי ששאר – בני אדם
מקפידין ופ"ז, ואין לא יותר ב⌘ – טעאי – מkapfid – אף על פי – שמקפיד – וכו' –
עכ"ל לפי זה יש לומר באשה שאין דרכה – ללוש – בעצמה שאין
הטעبة של ידיה חוץ אפלו מהדק טובא, וככהו גוונא כתוב בספר
אליהו רבבה שם בשם הרישיל – נס – של – שלמה – חזולין – פרק ח – סימן – כא

לא זכתי להזכיר דבריו, שכתב שם הטעם דבגוזו חייך לכלוי עלמא אף על פי שאין צריך לגופה לפי שהגוזה שהיה כמשכן לא היה לצורך הצמר והשער רק לצורך העור כגון בעורות תחשים, וע"כ חייך כל שהוא לצורך גוףו אף על פי שאנו צריכים לשער, עכ"ד:

ולא ידעתי מנא לה הא שהי גוזין לעורות החשים, וכן הקשה
עלדי בספר קרבן נתנהל פרק המכנייע נאות טן. ועוד שאר אס
היה מסדרין מנו השער לא היה על ידי גזיווה כי אם על ידי מיחוק
וגורידא, וכן פירש רשי' במתניותן פרק כל גROL' נשבת עג, א"ה
ממחוקן ווחשי בכל אבות מלאכות הממחוקן ופירש דהינו מגרד
שערו ע"כ, והוא כדרך שמעבדי העור עושים שמעבירים השער שלא
על ידי גזיווה כי אם על ידי מיחוק, אבל גזיה לא היה במשכן אלא
בצמר הצריכים לתוכלה. וכן פירש הרץ' על המשנה שם נשבת לא, ב'
ד"ה הגנו את הזמן' וויל', הגוזן צמר, גוזן ושאר מלאכות של צמר
השנויות במשנתנו כולם היה בצמר תכלת של מלאכת המשכן,
עכ"ל, מבואר וgeevo לא היה אלא לצורך הצמר ואחריך לתוכלה, ועיין
במסכתא בכורות דף כ"ה ע"א) דאמרין שניי פרה ולו בר גזיווה
היא, וכן הוא דעת הרמב"ן ז"ל דרכ' בגוזן בעין שירכה לגוף
הצמר, וכן מה שחייב הרוא"ש בשם במסכתא בכורות פרק ג סימן ח)
שם גבי תלתה נוץח לצורך שחייטה ביום טוב דשורי מהאי טעם
משמעות דהיל' מלאכה שאין צריך לגופה, וגם הרוא"ש שם מודה לו
אללא דהילך עלייו מטעם אחר עיין שם. הרי והרמב"ן והרוא"ש ז"ל
והרץ' ז"ל סבירא להו כדעת התוספות, והריב"ש הוא יחיד נגדם. ואף
אם תרצה לומר דמה שכטבו הרמב"ן והרוא"ש שם דחווי גזיה שלא
לצורך גופה, דוקא החט דהאי תליisha לאו לצורך העור הוא אלא
לצורך השmittה, אבל היכא דהוא לצורך העור אף על פי שיש לנו צורך
לגייה סבירא להו וחיזיב עלייה אף בדין ריזין כן שהרי ח蔴ת
הצפונים גם כן לאו לצורך לפות הגוף הוא אלא לצורך טבילה
שלא יחו' הזוואה שתחתינו. על כן נראה דברי הש"ך והמאן אברהם:

מכל' מקרים נראה לי מאן דמותה כדברי הכתוב "לנקר היטב, אין מונחים אין אותנו. ואף שכח במנגן אבורם רצ"ע אם יש להחידר בኒקוור, נראה כוונתו ממשום דברי אפשר לנתקן היטב וכמו שכח בו הפסוקים, ויל' דלא כתוב כן אלא בኒקוור כל האפורים של ידים ורגלים, דבאה ווראי לא טמיכנן על ניקורן שא' אפשר לה להזוז ולהשיגיה בכללן, אבל בשכחה ליטול צפורה אחת נראה דיכולה לסמך על בኒקוור, ועיין בהגנות שערוי דורא נhalbוח נהזה טימן טו ר"ה ואסמן, ואך שהרמ"א החמיר אף בשכחה צפורה אחת, היינו ודקה אם לא עיינה תחללה אם הוא נקי וחישין שםא לא היה נקי, אבל בנהוכונה לעין היטב וודאי דיכולה להזהר בו, והא אף אם נשאר בו צואזה או טיט דבר מועט מאד שאין דרך להקפיד עליו איינו חוץ, וכמו שכחתי לעיל בטוק ס"ק לנו. וכן משמע מלשון המגן אבורם לרמ"ר בשכחה ליטול כל צפורים, ואף שהש"ך חשש לדעת הרא"ן לדסבירה ליה והצפורה עצמה מעכבר, מכל מקום נראה ובמקרה דיתוי מצות עונת שמכין על רוב הפסוקים קמא' ובתראי דסבירה להו דעתך עצמו איינו חוץ. נראת לי:

וכתב במאן אברהם סימן קס"א ס"ק ה' בשם החשב"ץ [ש"מ קכ'] דרבשה אסורה לגורר הטיט שותחת הצפורה בצפרוני אלא ירחצנו במים, עיין סימן ש"ב סעיף ז' עכ"ל, ור"ל דבטימן ש"ב שם מבואר דמותר לגורר בצפורה, ובספר אלליה רבה שם [ט"ק א'] כתוב דלא נמצא כן בתש"ב' ז', אלא שכותב [החשב"ץ סימן רפ"ד] דודוחק את הבשר שתחת הצפורה כדי שלא יגרד את הצפורה כשמסיד הטיט ע"כ. מבואר-דאין איסור ממשום הטיט אלא שלא יגרד את הצפורה, עכ"ד. ואם כן אף בתש"ב' ז'-סבירא-לה דאין-איסור לגורר הטיט בצפורה, רק שיזהר שלא יגרד הצפורה עצמהಲכן יודוחק הבשר שתחתינו כדי שלא יגרד הצפורה:

א' ש' שלט הלכות שבת

אברהם ני

ערורי השובה

הנבר'ז

טשובה ז' עוד נהלו

חוותיה ח' ערך נסכלי:

דומם בזאת קם אלה נספְך גנומי קו כבוגו ווכבוג סכימות ולחוט
קספַּאן קין . וה'י גלעדייט . יהת כוון דוק מיקו וונצ'יו לאן
בג'ן לאלכְּהיל ווינטמו . ומ'ץ מנהלו דטליפ'ן ה'ל בענ' מלה יי'
ה'ל . ווונן צווי קין . מ'ץ ה'ס פאכ'יה נספְך דוח'ו . נך'
וינטלו דוכויל' ש' חסך גוז גלעדייט . וואס טראר זיך האמ'ין
דינ' ציר קיד' ציר' וזה לאו וויל שול'ה גויס מילר וגוי מל'ה
לון ציר קון כמאנ' יט' דאס פאלקן דעטטען פ' מילן מעיג'ן
דערעטנ'גער אלה נס' ניכ'ן נס'יע דער'י סדר'יך :

ה' נס' מתקן סיק מילוטוועט :

תשובה י

תשובה ט' עוד נסיג

ונראת זוקטול מה מומלצת נלהך. ז'תני שא פה נאכטס גאנז קאפק
לע. נמס גויז כהן עPsi מומלצות. עמי' הילר מפי דקמאנר
ביבי. כוון צמאנער סיטס על צרכיו של מומלץ וגדר סאלט. אוניך זונר.
מאנט'ר כמלוודא. וועל' מיטס נס נויניזון קלען. שאלט אוניך גאנז
לען זונר. צוורי. וגאנזס גאנז. דלען גאנז. נויניזון האיגל לאילרי.
וילע נך חילע מס צאנז� וחקו טס. כפטעס כלען כבשען. נס הילמיין
בס' לייכ' וס' צלאה ווילע גאנז. מוקזש דקמאנט קול. מיטזס גולדן
סיטם מהקן. מיטזס. סיס טען פאנן זא. זום טען ציס נאטור מילגט פיטס
טכטב למולו. דילען-ס נויניזון הילגט נאכטניר כל' גאנז דקמאנט זונר.
בקצק. ומיטע לערן זא גויז. מיטע מומלצת זאנן. מיטע זאנן
באליען אעלע. וגאנזס סי צלאה קיל' נאכטניר זאנן דמאנקן
גענטס פיטס. זאנן זאנן. נאכטניר. דוקומ. גאנז. דורך זאנן זאנן.
בקטפעס והחפקות. הילן טיעיס צויניזן קלען. זונר נוילס לי דטער
המקן גאנז. צקצקעט זענער סאלט גאנז גאנז:
אייברא דערדיין זט' גאנז. קאטלען זא לוטס מואקער טה זא זאנט
וועיט. זט' גאנז ארגטיכער פער' זט' מז'ען. צויניז' זט' זט' פול
פאלטה. וויז' זט' גאנז גאנז. זט' גאנז גאנז. מאין זאכ' זאכ' זאכ'
סיטט. סיטט זט' גאנז. זט' גאנז. דערטול זט' גאנז. זט' גאנז זט' גאנז.
סיטט זט' גאנז. זט' גאנז. זט' גאנז. זט' גאנז. זט' גאנז זט' גאנז.
מיינ' זאכ' זאכ' דמאניגן קלע. וועל' מיטס טו סטאמ' זאכ' דמאניגן. זט' גאנז
לען דוחטער גאנז גאנז. זט' גאנז זט' גאנז. זט' גאנז זט' גאנז.
נס האיגלון מיטען זט' גאנז. זט' גאנז זט' גאנז. זט' גאנז זט' גאנז.
נס האיגלון מיטען זט' גאנז. זט' גאנז זט' גאנז. זט' גאנז זט' גאנז.
נס האיגלון מיטען זט' גאנז. זט' גאנז זט' גאנז. זט' גאנז זט' גאנז.
נס האיגלון מיטען זט' גאנז. זט' גאנז זט' גאנז. זט' גאנז זט' גאנז.

תשובה קנית

הזהרים וכענוס וכעט למלוכי מלמדי סכמו וכוי כת"ת מות' גמן
טפינל ר' :

אלבָן – מִצְקָה – תַּלְמִיד – דָוֹתָה – אַכְלָה – פֵיכָ – גָלָה – כָּרֶב – הַלְמָקָם – סְתָמָה – דָמְיָרִי – נַמְסָפֶת – חַפְלוֹן – קָנוּן – שִׁינָק – מִמְמָ – דְכָר – זָנָ – מַלְיָה – וּפְרָ – סָרְכָעִיל – הָ – מַלְיָן – לְפָמָרִי – קָרְלָה – דָוָה – כָּה –

וְאֶשְׁר שָׁמָן
מִתְּנִתָּה . טוֹלֵן
תְּנִתָּה . וְכַכָּה
בְּחִזּוּם כְּסֻתָּה
מִקְלָלָה . זָהָר
מִסְלָה . וְגַם
מִלְתָה . דָרְיָה
מִמְנָסָס דָהָרָה
לְכַרְבָּה מִבּוֹר
מִתְּנִתָּה . לְטַיְרָה
פְּרִתְיָה סָס לְ
מִילְתָה חֲכָמָה
וְגַם מִלְתָה
הַנְּרָאָה נָגָה

שטייל ותמיינן
ומולכת נם
נומס - דבון
כל לס יממה
המ נוכחת דלאפ
סוכן - סוכן
לדוחות על
ייליאם דג'י'כ
טיג'ר מוס'ר
מן מוקלט
וור מא'ם מה
ולג' בירע.
דר'וינו גלעדי
מןם זה לי
מפני
וועל כ' - מה
טיג'ר מוס'ר
ילקין מוש'ר
כת שותגנ ט
ווא'ם מאדורוי
ונג'ה מלרניין
ד'ס' דנטטול
ולוינו מיב'.

וּמָה טַכְקַטָּה
קוֹלֵין גָּן
כִּמְמַמְתָּן לְכַדְרֵי
טַם-בְּתוּיָה-דוֹן

תשובה קנית

מה שכתבנו לעיל (מלילכת וולס מומ' ג') דמלשון בעל המאור (צמ' ל"ז ע"ג מלפי הרכ"ף) משמע גם כן בשיטת התוס' דמלاكت גוזו דומה לשאר מלאכות דלא הוציא שם מכללא אלא בורר וזה.

שיטת הרמב"ן

הה' שיטת הרמב"ן (ሚוטוי סס ק"ו ע"ה ל"ס כל מקלקlein צמ"ל) זו"ל ומה דומה לזה הנוטל צפנוי בכל, וכן שפמו שהוא חייב משומת תולדה בגוזו, אף על פי שאינו צריך לגוף הצפרנים והשיער, מלאכה הצריכה לגופה נקראה וכו', וכבר דמיית זה בגוזו ונוטל שערו וצפנוי בין לתוך גופו וליפות עצמו, בין לצורך השער והגוזה, قولן מלאכה הצריכה לגופה היא, מפני שהכל דבר אחד והנטילה היא עצמה המלאכה, מה שאין כן בחופר גומה שהבנין בקרע הוא, והוא הנקרה מלאכה עכ"ל. הרי דס"ל להרמב"ן דגוזית שער לצורך תיקון גופו, אף שאינו צריך לשער hei-המלאכה הצריכה לגופה, הדנטילה עצמה hei-המלאכה. ולזה כוון ש"ו"ע התניא (ס"י ס"מ טעף ז' נמקוגן) וועי' בדברינו לעיל (סס) ביאור שיטת הרמב"ן באורו].

ומיהו לכוארה דברי הרמב"ן נראה כסותר דברי עצמו, דבחלותו למס' בכורות (ס"ה ע"ה) האריך להתייר לתולש נזחות העוף ביו"ט קודם שחיתתו, כדי שיתאפשר לו לשוחות שם, ובתו"ד כתוב ותולש כנף נמי לשחיטה מלאכה שאינה צריכה לגופה היא ולא מחיב עליה, הילך אפיקו לתחילה נמי שריא משום שמחית יום טוב ע"כ. הרי דעתך דבאים אינו צריך לדבר הנגוז hei ליה מלאכת שא"צ לגופה, וכבר העיר בזה בשוו"ת מהר"ס שי"ק (ט"ו"ס קי' פ' וקי' קי"ט), ובאמרי בינה (ליי צמ' קי' ל"ג), [ובסדרי טהרה (ט"ו ט"ס קי' מומ' מומ' ג')]

גוזו במתה משום קווצר

טו) והנה נראה פשוט דחויבא קווצר בゴוז שער שיק וזוקא כשהיא מחיים, אף דמלاكت גוזו אילא גם לאחר מיתה וכמ"ל (לומ' ג'), אבל מלاكت קווצר דיסוד המלאכה עוקר דבר מגידלו דהינו מפסקו ממקום חיותו, זהו שיק מחיים, וכן נראה להדייה מלשון הרמב"ן והרשב"א הנ"ל (לומ' י"ד) שכתבו ותולש כנף מן העוף כשהן חיין וכוי' עי"ש.

והמנחת חינוך (סס מומ' ח') נסתפק בזה אם יש משום עוקר דבר מגידלו במתה להרמב"ם, ולכוארה דבריו תමוחים דהא מסברא לא שיק עוקר דבר מגידלו במתה וכמ"ל, וכבר העירו בזה בספר מנתת פיתים (ס"י ט"ג), ובחמדת ישראל (מלילכת גוזו).

גוזו ואינו צריך לדבר הנגוז

ט' הנה נחלקו הראשונים בדין גוזו ואין צריך לדבר הנגוז, כגון גוזו שערותיו ואינו צריך להם והולכים לאיבור, אי השיבי מלאכה שאינה צריכה לגופה גוזה, כמו בחופר גומה ואינו צריך להגומה אלא לעפלה (צמ' ע"ג ע"ג), או דמלاكت גוזע עדיפי משאר מלאכות. ודאית בזה ג' שיטות ראשונים ואבادر בעזהשיות דבריהם, ובთוך דברינו יתברר מחלוקת גדויל האחרונים בכונתם דבריהם, ואבא בזה לסדר השיטות בעוז צורי וגואלי.

שיטת התוס'

הה' שיטת התוס' (סס נ"ד ע"ג ל"ס מ"כ) דאם איןנו צריך לדבר הנגוז hei ליה מלאכה שא"צ לגופה, ותלייה במחלוקת ר' יהודה ור' שמעון (סס נ"ג ע"ג) אם חייב במלاكت שא"צ לגופה (באופן דלא הווי מקלקל), ואין נפקא מינה בין מלאכת גוזו לשאר מלאכת שבת. ועי'

סמי ט' אינאייר - מילון
గרא"ה י' ג"מ ק"ג / ק"ג א"ג / ק"ג א"ג / ק"ג א"ג

שהיו עושין ממנה מכסה על המשכן, ולא היו צריכין להשערות שהעבירו מן העור. וא"כ כמו בחופר גומה וצריך לגומה ולא לעפרה הוי מלאכה הצריכה לגופה, משום דכן היתה במשכן, כמו כן במלאת גזיה אף באינו צריך לשערות מיקרי מלאכה הצריכה לגופה, דתכלית המלאכות ממשכן יլפיגן.

זה אינו על דרך שביאר הרמב"ן הנ"ל, דסבירות הרמב"ן דגוזו המלאכה היא גם בהעור, דהינו הסרת השערות מהעור, ולהכי מיקרי מלאכה הצריכה לגופה כשמתקנן העור אף שאינו צריך לשרען, כיון שמתתקנן העור שבו נעשה המלאכה. אבל סברת הראב"ש דבגוזו שער המלאכה היא בהשער, רק משום דברmeshen מצינו דהיה גוזין גם להעביר השער ואולי לאיבוד, ע"כ במלאת גוזז מעשה הגזיה חשיבי מלאכה צריכה לגופה אף שאינו צריך ליפות העור או תיקון גוף האדם, כל שיש לו איזה צורך בנטילתם כוגן להעביר שער כגון לפנות מקום לשחות חיב, שכן היה במשכן. והארכנו בביור דעת הראב"ש דמשמעות לשון המג"א (ליק"י ט"מ וט"ג ק"ק כ"ג) נראה דס"ל דלפי שיטת הראב"ש מלאכת גוזז חייב אף דהוי מלאכה שא"צ לגופה, ובלשון הראב"ש בתשובה לא נראה כן דהא כתוב להדייא דהוי מלאכה הצריכה לגופה. ועל כרחך כוונת מג"א כדכתובנו לדשิตת הראב"ש בכל עניין חייב אף שאין לו שום צורך הן בדבר הנגוז והן בהעור עצמו, ככלומר אף שאינו צורך ליפות העור, מי הם בעין שיתה לו בהגזיה איזה צורך, וכי בשווית עטרת חכמים (מ"ל טמן מומט לוי"ל קי"ז) מה שהאריך לבאר כוונת הראב"ש אם דעתו רחיב גוזז הוא אף שאינו צריך לגופה, או דהгазיה עצמה כל שהוא להנתחו חשיבי צריכה לגופה עי"ש.

ל"ע) לא הביא אלא דברי הרמב"ן בכורות הנ"ל, ולא דברי רמב"ן במס' שבת הנ"ל.

← ובידי ליישב דבריו כתבו האחרונים הנ"ל לחילק, דסבירות הרמב"ן דהנטילה עצמה היא המלאכה, זה שיקד דוקא כשםכוין ליפות גופו ולתקנן את מקום הנגוז, וזה עצמה שאינו צריך לו דבר הנגוז, מ"מ וזה עצמה חשיב מלאכה דמתתקנן מקום הנגוז, משום דזהו הוא מלאכו ליטול השער מן העור, וכל שהגוזה לצורך העור או לצורך השער, מיקרי מלאכה הצריכה לגופה, וגם במשכן גזיות עור תחש הינו הגזיה על דרך זה ליפות ולתקנן את העור בגזיות שערו ממנו. אבל בחולש נזחות לפנות מקום לשחות לא הווי תיקון בהעור, דאין כאן יpoi ותיקון בהעור עצמו, אלא צריך לו כדי לפנות מקום לשחות, וגם אינו צריך להנזרות, לא חשיב הגזיה צורך גופה, והויא מלאכה שא"צ לגופה. דמלאכת גזיה משכחת לה או צריך לדבר הנגוז, או במתתקנן העור עצמו. וכעין חילוק זה כתוב הסדרי טהרה (טס) מסברא בעלמא לפי שיטת הרמב"ן (ל"ג ט"ל וליה לכני סלמג"ן נטמ' טטמ' ע"ש).

שיטת הראב"ש

← הנ' שיטת הראב"ש (קי' ט"ז) זו"ל אבל גזיה הייתה במשכן, שלא לצורך הצמר והשער רק לצורך העור, כגון בעורות שחסים, ועל כן חייב כל שהוא לצורך גופו אף על פי שאינו צריך לשער, ומלאכה הצריכה לגופה היא, ודמי שאין צורך חייב, אף על פי לחופר גומה וצריך לעפרה וכור' ע"כ. וכוונת דבריו דשאני מלאכת גזיה משאר מלאכות, ואף באינו צריך לדבר הנגוז חייב עליה, משום במשכן הינו גם כן גוזין כן, אף בשלא היה צריכין להצמר והשער, כמו עורות שחסים

או לא, דבסדרי תורה (פס) ובדרך כלל מرن המהרים שי"ק (פס) דנטילת צפוניים לצורך מצוה לא מקרי תיקון ויפוי בגופה, דין כוונת נטילה לשום יpoi אלא משום חיצחה, ואף דעת"יvr מיתכן לטבילה, מ"מ אם הימה מנקר בטוב את הצפורה להסרה הוצאה, לא היו צריכה כלל נטילת הצפורה, וא"כ אין כאן לא תיקון ולא יpoi בהגופה, וחשייבי מלאכה שא"צ לגופה. ועי"ש בשורת מהר"ם שי"ק שפי' עפ"ז דברי המג"א (לימ ס"י ט"מ) וכדיותבר בסמוך.

אבל בספר אמרי בינה (פס) וכן במנחת פיתים (פס) כתבו דלשיטת הרמב"ן דנטילה עצמה הוא המלאכה, אווי אף בנוטל צפורה לצורך טבילה מצוה הוא מלאכה הצריכה לגופה, דזה עצמה חשיבי תיקון וצורך הגוף. ובמנחת פיתים הוסיף לבאר, דכיון דרך בני אדם ליטול הצפורה הגדים יותר מידי לתקן את גופו, א"כ בנטילתה לצורך מצוה הוא גם כן צורך, אבל בנוטל נזנות ושיעור לפנונות מקום שחיטה, מעשי מוכחין שאין עושהו אלא לפנונות מקום לשחיטה. וכן ממשם בשו"ע התגניה (ס"י ט"מ טע"ג נ"ז) ע"ש.

וחיש"ך (יו"ל אס נקוח"כ טו"ז ס"ק כ"ה) נקט לעיקר כדעת התוס', מושם הכי התיר ליטול צפוניים ע"י עכו"ם לצורך טבילה מצוה וכן"ל, ע"ש שהאריך. אבל הטו"ז (יו"ל ס"ק כ"ה, הי"ט ס"י טלי"ט) נקט לאיסטר, רס"ל דהוי איסטר תורה ע"ש. ובשורת חכם צבי (ק"פ"ד) חיוק לדברי הטו"ז דעיקר כדעת הריב"ש הנ"ל דשאני מלאכת גוזן משאר מלאכות, והחויק בשיטתו לאstor לחותן צפוניים ע"י עכו"ם במקומות מצוה דהוי איסטר תורה.

אבל המג"א (לימ ס"י ט"מ) דין גם כן בזה ובריש דבריו הביא לדברי הריב"ש הנ"ל, ונטה להחמיר לאstor נטילת צפוניים

דעת הפוסקים לדינא בזה ולידנא הנה מסתימת דברי השוע"ע בכמה מקומות (ס"י טלי"ט, ומ"ט ק"ה) דחייב על נטילת צפוניים ו Shepard, ולא מוזכר כלל דחייב דוקא לצורך השער וצפוניים, נראה להדיא שלא ס"ל כדעת התוס' הנ"ל, אלא או כשית הרמב"ן דכל שכונתו ליפות גוף או חייב אף באינו צריך לשער וצפורה הנגוז, או כהריב"ש, ועי"ש במג"א (ס"י ט"ג סט, ומ"ט ק"ה, ומ"ט ק"ק מ") ודבורי נראין בסותרים.

אולם בדברי גדולי האחרונים אילא פלוגתא בזה לדינא, ויסוד פלוגתתם הוא בעניין נטילת צפוניים בשכת לצורך טבילה מצוה (עי' י"ד ס"י ק"ה ס"כ לפלמי טולין למליל) אי שרוי ע"י עכו"ם, כיון דהוי לצורך מצוה ושבות דשבות מותר לצורך מצוה (טו"ע לומ"ס ס"י ט"ז ק"ט), וא"כ לדעת התוס' הנ"ל דכל שאינו צריך לשער הוא מלאכה שא"צ לגופה, ולמאי דקי"ל כר' שמעון דלא מחייב במלאכה שא"צ לגופה (עי' ס"י טע"ז ס"מ, ומ"ט ק"ג), מותר ליטול צפורה ע"י עכו"ם לצורך טבילה מצוה דאינו צריך להצפורה כלל, דהוי שבות דשבות במקומות מצוה. אבל לשיטת הריב"ש פשוט דחייב, דהא לדעתו אין הטעם ומייקרי גוזן מלאכה שצריכה לגופה אף באינו צריך ותיקון לשער, מושם דהמלאכה היא יpoi ותיקון למקומות הנגוז, רק דמשכך לפינן דאף באין לו צורך בדבר הנגוז, כל שיש לו בנטילתו איזה צורך הוא דהוי מלאכה הצריכה לגופה וחיב, וא"כ הוא הדין נמי הכא נמי אף שאינו צריך להצפונים, מ"מ יש לו צורך בזה הגוזה לצורך טבילה מצוה.

מחולקת האחרונים בדעת הרמב"ן בנוטל צפוניו לטבילה מצוה

ולפי שיטת הרמב"ן נחלקו גדולי אחרים, אם חשיב לדעתו מלאכה הצריכה לגופה

לצורך מצוה או מסיק להקל ולדאה לריב"ש דאמירה לנקרים מצוה. והמחזיו חוזר בו בסוף זו דברי התוס' הנ בשורת מהר"ם המכ הקיל המג שיטת הרמב"ן לשיטת הרמב"ן או חשיב מלאכה צריך לא להצוף פטור, ואין הכל באינו צריך לוי לגופה, דהחתם ר' העור, משום המכ לצורך טבילה לאדם [וכן] לער ע"י עכו"ם, והוא יודעה לסברת ה' באמרי ברוך (ה) חכמים (יו"ד ס' המג"א והש"ך המג"א והש"ך חכמים בכליהם וצפוניים בכליהם טהרה (טנ)

ובדי שלא יהו דפלפלן פ"י הו"ט ע"ג ס"דו נט"ע ס"י ט"מ נט"ל ס"ק כ"ה; ודעור תחש דמי צריכים להשעו גוזזין עור תח' גוזזים כל שען מן עור מחש כל. ומREN החת

דלא היה מסירין שעורות כלל, שהרי נקרו ססגונא ששש בגונין שלה כדריאתא בשבת (כ"ס ע"מ). והסדרי טהרה הוסיף דאף אם נאמר שהיו מעבירין השערות מן העור תחש, אפשר דלא היה דרך גזיה אלא ע"י גיריא ותחלקה, שהיא מהחק בעורו עד שהסיר וגורר השערות עם שרשן, וזהו מלאכת מהחק ולא מלאכת גוזן, וכقدمשע באמת מלשון רשי' (פס ע"ג ע"ל ד"ס ג'ה) זול, הצד את הצבי, וכל מלאכת עורו נהגת בתחשים למשכן בעורותיהם, ואח"כ כתב רשי' כד"ה מהחקו מגדר שערו עכ"ל, ר"ל דהיו מגרין במשכן (ולג' גוזין) השערות מעל גבי עור תחש, עכ"פ ליכא ראייה דהיה מלאכת גזיה במשכן אף שלא היו צריכין לשערותיהם, ואין ראייה לחידושו של הריב"ש במלאת גוזן, ועי' עוד בדברינו (מללמת ממפק חותם ח'').

גוזן ואינו צריך לדבר הנגוז משום קוצר

ו' ופישוט דכל זה ההינו לעניין גוזן אבל לעניין מלאכת קוצר אף להפוסקים שהבאנו לעיל (לומ' י"ד) דגוזן בבעל חיים חייב גם משום קוצר, מ"מ לא יתחייב משום קוצר אלא לצורך לדבר הנגוז, ולא תליא בחלוקת הראשונים הנ"ל במלאת גוזן, דמלאת קוצר יכול עלה עליון אם אינו צריך לדבר הקוצר פטור, כמבואר בתוס' (פסמ' ע"ג ע"ב ד"ס וילך) דאף לר' יהודה דמחייב באינה צריכה לגופה, פטור בקורס ואינו צריך לצורך, דלא חשיבי קוצר בעצם אלא בעניין נדרש להעצים ע"ש.

ובן מבואר בספר מגן אבות (מללמת קויל) זול גזיות שער וצפרנים מבואר (פסמ' י"ד ע"ב) דחייבו משום גוזן ולא משום קוצר וכו', ובתשובה הריב"ש (פס) כתוב דסוגיא דגוזית שערআתא [אף] כרי' שמעון דס' בעלמא דמלאתה שאין צריכה לגופה פטור, ואפי' ה'י

לצורך מצוה אף ע"י עכו"ם, ובסוף דבריו מסיק להקל ולא ביאר טumo, ולכארה צ"ע דזהו לריב"ש אכן איסור תורה, ושבות דאמירה לנכרים גוריא וודאי דלא שרי במקום מצוה. ומהחצי השקן כתוב לבאר דהמג"א חזור בו בסוף דבריו מדברי הריב"ש, וסמך על דברי התוס' הנ"ל וכגדעתה הש"ך הנ"ל. אבל בשווית מהר"ם שי"ק (פס) כתוב לבאר דמשום הכי קיל המג"א בסוף דבריו דכיוון דלפי שיטת הרמב"ן דוקא כמשמעותה מוקם הנטילה לשיטת הרמב"ן אין הכרה לדברי הריב"ש, דזהו או חשיב מלאכה הרצויה לגופה, אבל באינו צריך לא להצפורה ולא ליפות מקום הנטילה פטור, ואין הכרה מוגזת תחש דמשכן דאף באינו צריך ליפות העור נמי מיקרי צריכה לגופה, דהtram הלא היה העברת השער ליפות העור, משום ה'י ס"ל למג"א דעתילת צפראים לצורך טבילה דלא חשיבי תיקון ויפוי בגוף האדם [וכנ"ל לשיטת מהר"ם שיק] יש להקל ע"י עכו"ם, והוסיף שם דאפשר דגם הריב"ש יודה לסברת הרמב"ן, ע"ש עכת"ד. ועוד אמר בדורו (י"ד ס"י ק"ה) ובשו"ת עטרת החכמים (י"ד ס"י כ"ו נספמות). עכ"פ דעתה המג"א והש"ך דיש להקל ע"י עכו"ם דעתילת צפראים בכללי במקום מצוה, וכן נקיית הסדרי טהרוה (פס) לדינא להקל בשיטתם.

ובדי שלא יחסר המזג קנה כאן מקוםו, מה דפלפלו האחרוניים [קרבן נתנאל (לט"א פ"י לומ' ט'), סדרי טהרוה (פס), חותם סופר (אגסום נט"ע ס"י ז"מ, א"ס י"ד ס"י ק"ב)] חyi אדם (כלל כ"ל נט"ל ס"ק ג'), בגוף ראיות הריב"ש מהא דעור תחש דמשכן, שהיו גוזים אף שלא היו צריכים להחש, דמןא לייה להריב"ש דהיה גוזין עור תחש, הא אפשר לומר דלא היה גוזים כלל שעורות של עור תחש, ועשוי מכסה מן עור תחש ביחיד עם השערות ללא גזיה כלל. ומן החותם סופר והחyi אדם הוסיף טעם

ן מrown
לצורך
ן כוונת
ה, ואך
ה מנקר
צריכה
ן תיקון
שאי"ץ
י עפ"ז
בسمוך.

במנחת
זרמב"ן
בנרטל
הצריכה
הגוף.
ירך בני
יז לתקון
הו גם
ת מקום
זו אלא
בשו"ע

ן נקייט
כין התיר
ת מצוחה
פס ס"ק
ל' דהו
ס' פ"ל
ש הנ"ל
והחזקיק
עכו"ם

בן בונה
הריב"ש
צפראים

בריב"ש מה שכח לפרש שלא יסתורו דבריו רשיי מסוגית הגמורה דנויר), אם כן הרי מוכחה הדוי איסור סקילה עכתח"ז עי"ש. ולמדין בדבריו דטריקת שער במרקח חשבך דרך גזירה, מכיוון דרך בני אדם להסיר נימין המודולין עי"ר סקרת שערות, חשב גוז בכללי ולא כמו תולש ביד. וכן מבואר בשורת מהר"ם שי"ק (ס"י קי"מ) שלא חשבי כלא אחר יד, לכל הסורק דרכו כן להסיר נימין וכור' (ועי' עוד שם בס"י ח' ד"ה אמן באמת דעתך בזה לומר דהוי סקרת יד עי"ש). ועי' בתולדות שמואל (קס לומ' פ'), ובازירות למREN בעל ישמה משה (לט י"ר), דמשמע מדבריהם דהוי חילול שבת ממש, ולא חשבי כלא אחר יד.

ברם באגלי טל (פס ק"ק י"ד) כתוב ז"ל: נראה לי ברור דעקרית שער עי"ר סריקה, דומה לתולש לאו היינו גוז, וכונטלו צפראני ביד דפטור מהאי טמא וכור' ע"ב. ומשאר אחידונים הנ"ל מתברר שלא סבירא فهو כדריו, אלא סקרת שער לא מקרי כלא אחר יד, כיון דכן דרך כל העולם להסיר על ידו נימין המודולין בהשער.

והלבתא רבתא לשbeta. לעניין בתולת הסורק שערותיה בשbeta דקרווב למור דהוי איסור תורה, שלא מיבעית לפ"י סברות הריב"ש הנ"ל, אך באינו צריך כלל להשער וגם לא ליפוי, רק כל שגוז משום איזה צורך חייב משום גוז, ודאי דאייכא חיבח החטא וכונ"ל, אלא גם לפ"י סברות הריב"ז יש לומר דכיוון דעתידי הסריקה מייפה את השערות, דהא מעביר הנימין המודולין ונתייפתת בכך. אולם למה שכתבנו (פס) מדברי האחידונים בדעת הריב"ז

בגוז חיבב וכו' משום דיליף לה מגוזות תהש וכור', וא"כ לא קשייא דליך בגוז שער גם משום קווץ, דבקצירה פטור במלאה שא"צ לגופה, ואפילו להחותו' (פס ל"ז ע"ב ל"ז ל"ג) ולשיטת הריב"ז החובא במג"א (קי' פ"מ ק"ק ל"ג) דטוגיא דגוזות שער אתיא דוקא כ"ר יהודה, דמחייב במלאה שא"צ לגופה, מכל מקום בקוצר כתבו התוס' דאפילו לר' יהודה פטור על מלאת קווץ בגין צורך צוריך לדבר הנקי, דין שם מלאה עללה עי"ש בתוס' עצת"ד. ועי' עוד בשורת מהר"ם שיק (מי"מ פ"י קג"ס ל"ג וסיגלה) שכתב גם בגין חלק בזה לעניין גוזות שער וצפרני, על דרך שכתב במגן אבות, וציין לדברי המהורי"ט אלגוצי (כללות פט) שכתב נמי חילוק זה, ועי' עוד בדרבינו (מלומכת קוג'ל לומ' י"ה) בזה.

ל

ספיקת שער במרקח

ימ' נתבאר לעיל (לט ט"ז) פלוגת שיטות ראשונים בעניין גוז וαιינו צריך להשערות אם חיבב למאי דק"י"ל כר' שמעון דמלאה שא"צ לגופה פטור, ודעת הריב"ש דאף שאינו צריך לשערות ולא לעור כלל חיבב משום גוז, והנה הריב"ש (פס) האריך דלפי דבריו גוז חיבב אף באינו צריך לשער, במרקח שער בשbeta עי"ר מסקן איכא חיבח חטא, ויסודו ממתני' (מייל מ"ע ע"ל) נזיר חופף וכו' אבל לא סורק וכו', ובגמרא קאמר עללה דאף לר' שמעון דאמר דבר שאינו מתכוון מותר מודה בהא, לכל הסורק להסיר נימין מודולאות^(ב) מחכוין ע"כ, ורש"י (פסמ' י' ע"ג ל"ז ל"ג ל"ג) פירוש דלהכי אסור במרקח משום דהוי פסיק רישא דודאי משיר השערות (ועי"ש

(ב) פ"י כל נימין מודולין מטול נזקי' ממס קופי (י"ד קי' ק"מ) צמ"ל ח"ל נס כי כן חי מומל לנימין קמודולין רקינו סלכל נמקלו מלאגומות ומליין נמקם ע"כ.

דחיפ בדוקא במכור
יש לומר בגוז דע
ומקום הנגוז שפיר
ומכון ליפות פיו
בדאי לא לדול ה
אפשר לסדר הש
במעשה הסריקה, ס
סידור השערות ו'
המודולין, א"כ א
במקום השחיטה
מלאה שא"צ לא
ודאי סריקה שאינו
מלאה שאינה צר
לכמה פוסקים ה
דרבנן לך

מרקח המוחדר
ונראה עוד גומ
הכינים שנ
בשבת לסרוק בה
המיוחדר לסריקת יפו
לדוקא במרקח המוחדר
דכתבו הפסיקים הנו
שכן דרך בני אדם י
ידם, להכי חשיב
במרקח העשויה לא
מיוחדת להסיר נימ
הכינים, א"כ אם נת
חשיב

אולם זה אינו שה
סופר בחידו
כתובנו דלקושטא ד
בעשי מלאכה בין נ
בידון, אם נעשה המל
שנעשה עי' כל' [ז]